

Sygn. akt I C 659/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Kozik

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elżbieta Domińczak

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2018 r. w Dębicy na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko S. C. (1)

o zapłatę kwoty 6.509,16 zł

I. Oddala powództwo;

II. Zasądza od powoda M. B. na rzecz pozwanego S. C. (1) kwotę 1.817,00 zł (słownie: tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy

z dnia 8 czerwca 2018 r.

W dniu 25 kwietnia 2017 r. powód M. B. wniósł do tutejszego Sadu pozew przeciwko S. C. (1) o zapłatę kwoty 6 509,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 2 169,72 zł od dnia 10 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2 169,72 zł od dnia 10 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2 169,72 zł od dnia 20 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zwrócił się do ojca powoda, pana J. B. o udzielenie pożyczki. Ojciec powoda nie dysponował wolnymi środkami, dlatego nie udzielił pożyczki pozwanemu. Powód udzielił pozwanemu pożyczki, w ten sposób że przelał na konto wierzyciela powoda, tj. W. J., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...)2 W. J., 3-krotnie kwotę 2 169,72 zł tytułem należności związanych z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą. Powód wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności, jednak okazało się bezskuteczne. Kwota dochodzona w pozwie stanowi część zadłużenia pozwanego względem powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma zaprzeczył by otrzymał kiedykolwiek pomoc finansową od pozwanego. Podał, że ojciec powoda prosił go o pomoc finansową ze względu na toczące się wobec niego licytacje komornicze.

Ojciec powoda w okresie od października 2014 r. do dnia do marca 2016 r. był współnikiem pozwanego. Pozwany zawarł umowę leasingu, której przedmiotem były trzy samochody dostawcze. Faktycznie samochody te użytkował ojciec powoda i to wyłącznie on uzyskiwał z nich dochód. Faktury VAT, z których powód domaga się zapłaty należności wystawione były w związku z zakupem części potrzebnych do naprawy samochodów używanych wyłącznie przez ojca powoda. Pozwany podniósł, że ojciec powoda miał dostęp do rachunku bankowego syna i wykonywał z tego rachunku przelewy. Ojciec powoda spowodował niekorzystne rozporządzenie mieniem przedsiębiorstwa pozwanego na kwotę około 74 057,50 zł i dlatego pozwany zakończył z nim współpracę.

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2017 r. powód wskazał, że ojciec powoda nigdy nie był współnikiem pozwanego, pomagał mu jedynie w prowadzeniu działalności transportowej. Ponadto pozwany nie mógł udostępniać nikomu samochodów, które były przedmiotem umowy leasingu. Ojciec powoda J. B. nie miał dostępu do kont bankowych pozwanego, więc nie mógł dokonywać z nich przelewów bankowych.

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Dębicy skierował strony do mediacji przed mediatorem z listy stałych mediatorów dla obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Rzeszowie M. Z..

Pismem z dnia 6 kwietnia 2018 r. mediator M. Z. poinformowała Sąd, iż przeprowadzenie mediacji nie jest możliwe, gdyż nie wyraża na nią zgody powód.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. C. (1) prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe (...) S. C. (1).

Pozwany S. C. (1) i ojciec powoda J. B., współpracowali nieoficjalnie w ramach prowadzonej przez S. C. (1) działalności gospodarczej polegającej na przewozie mienia. W ramach tej współpracy pozwany S. C. (1) dysponował trzema samochodami dostawczymi, J. B. również trzema. Rozliczenia dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej pomiędzy S. C. (1), a J. B. prowadzone były w sposób nieformalny.

W połowie roku 2016 r. firmowe rachunki bankowe pozwanego S. C. (1) zostały zajęte ze względu na zaległości podatkowe.

W dniu 14 marca 2016 r. wystosowano do kontrahenta pozwanego, Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pismo z informacją o zmianie numeru rachunku i poproszono o wpłatę należności za zaległe faktury VAT na ten nowy rachunek prowadzony w banku (...), o numerze (...).

Dowody:

- pismo pozwanego z dnia 14 marca 2016 r. k.26,

- zeznania świadka S. C. (2) k.68,

- zeznania świadka J. B. k. 68-69,

- zeznania świadka T. P. k.95 verte ,

- zeznania świadka M. I. k.96,

- zeznania pozwanego S. C. (1) k.96-97.

Właścicielem powyżej wskazanego rachunku bankowego w banku (...) o numerze (...), prowadzonego w walucie PLN, jest powód M. B.. Powód dokonywał z tego rachunku przelewów, m.in. na rachunek bankowy pozwanego S. C. (1):

- w dniu 1 października 2015 r. na kwotę 869,00 zł,

- w dniu 7 października 2015 r. na kwotę 1 976,00 zł,
- w dniu 12 października 2015 r. na kwotę 1 860,00 zł,

Dowody: potwierdzenia przelewów wykonywanych przez powoda k.73-90

M. B. dokonał ze swojego rachunku bankowego w (...) S.A. o nr (...) trzech przelewów bezpośrednio na rachunek bankowy wierzyciela pozwanego, W. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Uslugowa (...)” W. J.:

- w dniu 29 października 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł tytułem 379/R2/14,
- w dniu 7 grudnia 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł tytułem 411/R2/14,
- w dniu 19 stycznia 2015 r. na kwotę 2 169,72 zł tytułem (...). VAT 2/R2/15 z dnia 07-01-2015.

Dowody: potwierdzenia przelewów dokonanych przez powoda k.10-12

W. J. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Uslugowa (...)” W. J. wystawił na rzecz pozwanego trzy faktury VAT:

- nr 379/R2/14 z dnia 28 października 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł, tytułem kosztu części do samochodu i usługi naprawy samochodu terminem płatności do dnia 30 października 2014 r.,
- 411/R2/14 z dnia 2 grudnia 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł, tytułem kosztu części do samochodu i usługi naprawy samochodu terminem płatności do dnia 9 grudnia 2014 r.,
- 2/R2/15 z dnia 7 stycznia 2015 r. na kwotę 2 169,72 zł, tytułem kosztu części do samochodu i usługi naprawy samochodu terminem płatności do dnia 14 stycznia 2015 r.

Dowody: faktury VAT k. 13-15

Powód M. B. wzywał pozwanego S. C. (1) do dobrowolnego uregulowania należności w kwocie 6 509,16 zł, jednak było to bezskuteczne.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22 grudnia 2016 r. k.9

Pozwany S. C. (1) wystosował w dniu 25 lipca 2016 r. pismo do powoda M. B., w którym wezwał go do zapłaty kwoty 10 953,09 zł oraz kwoty 6 576,01 zł euro.

W odpowiedzi na to pismo powód M. B. wskazał, że powyższe środki zostały przeznaczone, zgodnie z dyspozycją pozwanego S. C. (1), na rozliczenia z kontrahentami pozwanego, tj. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a częściowo także przekazane w gotówce na rzecz współpracowników S. C. (1) w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Dowód: pismo pozaprocesowe powoda M. B. z dnia 29 lipca 2016 r. k.91-92

W okolicznościach niniejszej sprawy fakt dokonania czynności prawnej w postaci zawarcia przez strony postępowania umowy pożyczki został uprawdopodobniony za pomocą powyżej wskazanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony postępowania, jak i nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości.

Ze względu na ograniczenia dowodowe, wynikające z niezachowania przez strony formy pisemnej umowy pożyczki, Sąd uprawniony był do dokonania ustaleń faktycznych dotyczących powództwa, jedynie na podstawie zeznań świadków: S. C. (2), J. B., T. P., M. I., a także zeznań pozwanego S. C. (1), które to zeznania Sąd uznał co do

zasady za wiarygodne, spójne i jednoznaczne oraz korespondujące wzajemnie ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd odmówił jednak wiarygodności zeznaniom świadka J. B. w zakresie, w którym wskazał on, że nigdy nie współpracował z pozwanym S. C. (1) w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej, gdyż świadek następnie wyjaśnił, w jaki sposób ta współpraca przebiegała i że było to zajęcie częściowo odpłatne. Zeznania świadka w tej części są w sposób oczywisty niespójne i sprzeczne wewnętrznie. Nadto Sąd nie obdarzył zeznań świadka J. B. walorem wiarygodności w zakresie, w którym zeznał on, iż jego syn - powód M. B. udzielił na jego prośbę pozwanemu S. C. (1) pożyczki. Sąd odmówił powyższym zeznaniom wiary zwłaszcza ze względu na charakter występujących w niniejszej sprawie podmiotów – S. C. (1), będącego przedsiębiorcą oraz ojca powoda, J. B., który przed rozpoczęciem współpracy z pozwanym również samodzielnie prowadził działalność gospodarczą. Zawodowy charakter prowadzonych przez nich działalności gospodarczych powoduje, że osoby te traktuje się jako podmioty profesjonalne, od których wymaga się dochowania należytej staranności w zakresie podejmowanych przez nich czynności. Należy więc zatem sądzić, że jeśli w okolicznościach niniejszej sprawy ojciec powoda, J. B. rzeczywiście poprosiłby syna M. B. o udzielenie pozwanemu S. C. (1) pożyczki, to z ostrożności i w trosce o interes syna, dopilnowałby by umowa ta została zawarta w formie pisemnej, wymaganej przez ustawodawcę. Ponadto z akt sprawy nie wynika, żeby J. B. był umocowany do uzyskania na rzecz pozwanego pomocy finansowej od powoda M. B., udzielonej w formie pożyczki. Zatem zeznania świadka J. B. nie były w powyższym zakresie wiarygodne.

Powód M. B. wezwany do osobistego stawiennictwa na rozprawie w dniu 8 czerwca 2018 r., pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawiał się na wskazany termin.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki, uregulowanej w art. 720 i n. kodeksu cywilnego. Jest to umowa konsensualna, polegająca na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę – mocą którego dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić takie rzeczy, jakie otrzyma.

Na podstawie przepisu art. 720 § 1 i 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie udzielenia pożyczki) przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2).

W kontekście art. 455 k.c. wymagalność roszczenia to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną (umowę), albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania. Stan uaktywnienia się wierzytelności stanowi początek biegu przedawnienia.

W myśl art. 723 k.c., jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik zobowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Oznacza to w pierwszym rzędzie, że w umowie strony mogą dowolnie oznaczyć termin zwrotu pożyczki i z upływem tego terminu roszczenie staje się wymagalne i rozpoczyna bieg dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany dla świadczeń jednorazowych w art. 118 in principio k.c.

W myśl przepisu art. 74 § 1 – 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie udzielenia pożyczki) zastrzeżenie formy pisemnej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności

prawnej (§ 1). Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma (§ 2).

Poza sporem pozostawało, iż powód powołując się na okoliczność zawarcia umowy pożyczki nie kwestionował, iż strony nie stwierdziły tej czynności prawnej na piśmie, pomimo, iż z uwagi na kwotę, umowa powinna była być stwierdzona na piśmie. Niezachowanie przewidzianej w art. 720 § 2 k.c. formy pisemnej dla umowy pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych skutkuje ograniczeniami dowodowymi z art. 74 § 1 k.c., o ile nie zajdą okoliczności z art. 74 § 2 k.c.

W związku z powyższym podstawową kwestią było stwierdzenie, czy w okolicznościach przedmiotowej sprawy fakt zawarcia podnoszonej przez powoda czynności prawnej został uprawdopodobniony na piśmie. Zasadniczymi dokumentami w ocenie powoda mającym uwiarygodnić zawarcie umowy pożyczki były potwierdzenia przelewów wykonane przez powoda na rachunki bankowe wierzyciela pozwanego, tj. W. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Uslugowa (...) - 2" W. J., łącznie na kwotę 6 509,16 zł:

- w dniu 29 października 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł tytułem 379/R2/14,
- w dniu 7 grudnia 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł tytułem 411/R2/14,
- w dniu 19 stycznia 2015 r. na kwotę 2 169,72 zł tytułem (...). VAT 2/R2/15 z dnia 07-01-2015, a także odpowiadające im faktury VAT wystawione przez wierzyciela pozwanego W. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Uslugowa (...) - 2" W. J.:
- nr 379/R2/14 z dnia 28 października 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł, tytułem kosztu części do samochodu i usługi naprawy samochodu terminem płatności do dnia 30 października 2014 r.,
- 411/R2/14 z dnia 2 grudnia 2014 r. na kwotę 2 169,72 zł, tytułem kosztu części do samochodu i usługi naprawy samochodu terminem płatności do dnia 9 grudnia 2014 r.,
- 2/R2/15 z dnia 7 stycznia 2015 r. na kwotę 2 169,72 zł, tytułem kosztu części do samochodu i usługi naprawy samochodu terminem płatności do dnia 14 stycznia 2015 r.

Dowody: faktury VAT k. 13-15

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, iż do uprawdopodobnienia faktu dokonania czynności prawnej posłużyć może jakiegokolwiek i sporządzone przez kogokolwiek pismo, którego treść uzasadnia prawdopodobieństwo zaistnienia czynności prawnej, choć faktu takiego ono nie stwierdza. Uprawdopodobnić dokonanie czynności prawnej może nie tylko podpisane pismo spełniające kryteria dokumentu prywatnego, czy urzędowego, ale także każda wzmianka, zapisek czy informacja zawierająca treść bezpośrednio lub pośrednio wskazującą, że określona czynność prawna doszła do skutku.

Pismo, o którym mówi art. 74 § 2 k.c., nie ma stanowić jednak dowodu dokonania czynności prawnej, lecz jedynie stwarzać podstawy do przypuszczeń, że czynność nastąpiła. Sam fakt jej podjęcia ma być dopiero udowodniany zeznaniami świadków i stron, a zatem środkami przewidzianymi w katalogu dowodów (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2009 roku, V CSK 109/09, LEX nr 688046).

Zdaniem Sądu w realiach przedmiotowej sprawy zaistniał przypadek określony w przepisie art. 74 § 2 k.c. w postaci uprawdopodobnienia za pomocą pisma faktu dokonania czynności prawnej, a tym samym powód uprawdopodobnił za pomocą pisma fakt, że mogło dojść do zawarcia umowy pożyczki w zakresie wskazanej kwoty. Zdaniem Sądu można wywodzić, iż wymienione powyżej przedłożone przez powoda dokumenty uprawdopodobniały fakt dokonania konkretnej czynności prawnej, tj. umowy pożyczki, na którą powoływał się powód. Niewątpliwie analiza powołanych

powyżej poglądów prezentowanych w judykaturze wskazuje, iż uprawdopodobnienie faktu dokonania czynności prawnej na piśmie należy interpretować szeroko i prezentowane jest w tym zakresie liberalne podejście.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten sytuuje dwie zasadnicze reguły – pierwszą, wymagającą generalnie udowodnienia faktu, na który strona się powołuje, a który powoduje określone skutki prawne, oraz drugą, która statuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która wywodzi zeń skutki prawne - a więc tworzy „ogólną zasadę rozkładu dowodów” (tak A. Kidyba (red.) K. Kopaczyńska - Pieczenia, E. Niezbacka, Z. Gawlik, A. Janiak, A. Jedliński, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I Część ogólna, LEX 2009). Zatem, nawet samo przyznanie faktów przez drugą stronę postępowania nie może stanowić wystarczającego dowodu na istnienie tego faktu, który zawsze musi zostać potwierdzony materiałem dowodowym. Druga z reguł wyżej opisanych wskazuje, kto poniesie negatywne skutki nie udowodnienia konkretnego faktu, przy czym art. 6 k.c. określa to na polu prawa materialnego, zaś odpowiadający mu art. 232 k.p.c. na polu prawa procesowego. Innymi słowy, z procesowego punktu widzenia, ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyr. SN z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, mając na względzie ograniczenia dowodowe wynikające z niezachowania przez strony umowy pożyczki formy pisemnej, należy stwierdzić iż powództwo nie mogło zostać uwzględnione na podstawie złożonych w sprawie zeznań świadków i zeznań pozwanego. Ze wskazanego materiału dowodowego wynika bowiem jedynie, że pozwanego S. C. (1) i ojca powoda, J. B., łączyła nieformalna współpraca w zakresie prowadzonego oficjalnie przez pozwanego S. C. (1) przedsiębiorstwa transportowego. Nie sposób jednak na podstawie powyżej wskazanego materiału dowodowego stwierdzić, czy między stronami postępowania faktycznie została zawarta umowa pożyczki, jaka kwota była przedmiotem tejże umowy oraz czy wierzytelność z niej wynikająca jest wymagalna, a okoliczności te są przecież podstawą oceny zasadności powództwa w niniejszej sprawie.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Mając na względzie ograniczenia dowodowe nałożone w niniejszej sprawie przez ustawodawcę, których powód z pewnością był świadomy, gdyż był reprezentowany w postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sposób zrozumieć, dlaczego powód nie stawiał się na rozprawę w dniu 8 czerwca 2018 r., na którą strony zostały wezwane na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2018 r., pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania. Nie można jednoznacznie stwierdzić, czy brak zeznań powoda w sposób oczywisty przyczynił się do nieudowodnienia przez powoda roszczenia, jednak przez niestawienie się na wyżej wymieniony termin celem przesłuchania, powód naraził się na niekorzystny dla siebie wynik postępowania.

Mając na względzie powyższe, powództwo podlegało oddaleniu, jako niezasadne, w myśl powyżej wskazanych przepisów (punkt I wyroku).

Na samym marginesie Sąd zaznacza, że wymóg przytoczenia w pozwie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie określa art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. Natomiast kwalifikacja tego stanu faktycznego należy do sądu (da mihi factum, dabo tibi ius). Przyjęcie przez sąd innej, niż podana przez powoda, kwalifikacji prawnej jego roszczenia nie narusza art. 321 k.p.c. Sąd nie może natomiast wyjść poza faktyczną podstawę pozwu, nie jest bowiem uprawniony do zamiany podstawy faktycznej powództwa. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w myśl art. 321 k.p.c., sąd nie może zasądzać czego innego od tego, czego żądał powód ani też więcej niż żądał powód. Nie jest zatem dopuszczalne zasądzenie świadczenia na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Tym samym, zakaz orzekania ponad żądanie odnosi się bądź do samego żądania pozwu, bądź do jego podstawy faktycznej. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2008 r., II CSK 524/07, LEX nr 46998). Oznacza to, że orzeczeniem ponad żądanie jest także oparcie wyroku na podstawie faktycznej niepowołanej przez powoda. W orzecznictwie przyjmuje się, iż wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której powód ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie opierał powództwa, stanowi przejaw orzeczenia ponad żądanie i tym samym narusza art. 321 k.p.c. (vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie V CSK 612/14, LEX nr 1771393). Mając na względzie

powyższe, w niniejszej sprawie Sąd nie był uprawniony do badania sprawy w kontekście zaistnienia przesłanek innej alternatywnej podstawy roszczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c). Na zasądzone od powoda na rzecz pozwanego koszty złożyły się:

- kwota 1 800,00 zł z tytułu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika – ustalona w oparciu o treść § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.);

- kwota 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.